

DE DUITSCH-OOSTENRIJKSCHE ACTIE TEGEN SERVIË.

Nog steeds houdt het transport van Duitsch-Oostenrijksche troepen naar het Servische oorlogsterrein aan. In reusachtig groote ponten, expres voor dit doel vervaardigd, worden de soldaten den Donau overgezet. Onze foto geeft een gezicht op een dergelijke pont, waarmede Duitsche en Oostenrijksche cavaleristen worden overgezet. *(V.F.B.)*

SERVISCHE FRANCS-TIREURS.

Volgens de bestaande oorlogswetten mag de oorlog alleen gevoerd worden door de legers der strijdende landen. Nemen ook burgers aan den strijd deel, dan worden zij als francs-tireurs beschouwd en wacht hun, wanneer zij gevangen worden genomen, ongetwijfeld de dood. Hierboven ziet men een groep Servische burgers: vrouwen, kinderen en grijsaards, die door de Oostenrijkers zijn gevangen genomen, omdat zij meegevochten hebben. *(V.F.B.)*

aan Louise Martin's lippen. — „Zij? Wie om 's hemelswil?"

„Juffrouw Enid! — Ze is in het salon!"

„Goeden hemel!" riep mevrouw Somerset uit. Het blozende gelaat was opeens doodsbleek geworden. „Enid hier? Wat bezielt haar om terug te komen, — nu?" Woede deed haar het bloed naar de wangen jagen, waar het de bleekheid verdreef. Ze perste de lippen opeen. Mevrouw Somerset's liefelijke schoonheid scheen als bij tooverslag verdwenen. Een tiental jaren scheen opeens aan haar leeftijd te zijn toegevoegd. Ze geleek thans volkomen zoo oud als zij was.

„Er is een besmettelijke ziekte uitgebroken in het klooster," antwoordde Martin. „De jonge dames zijn allen onmiddellijk naar huis gezonden. Er was geen tijd om hiervan kennis te geven. In allen geval, mevrouw, ze is nu beneden, en . . en . . wat moet er met haar gedaan worden? Ze is bijna een vrouw! Bijna zeventien! Je kunt haar niet altijd op school houden. En, o, ze is tot een ware schoonheid opgegroeid! Ze zal sensatie maken, mevrouw!"

„Houd je mond, Martin," beval mevrouw scherp, „en praat niet zulke nonsens! Ik heb haar verleden jaar nog te Brussel bezocht; een leelijk, mager schepsel; in 't geheel geen figuur."

Martin bleef op haar stuk.

„Het kan me niet schelen wat ze leek verleden jaar," zei ze onbehouwen, „nú is ze een schoonheid!"

Een luide klank van een bel doortrilde het huis. Lena Somerset stond haastig op en zette haar hoed recht op haar prachtig gekapt hoofd.

„Dat is lord Castelain!" riep ze gejaagd. „Ga naar beneden, dadelijk! Hoor je me niet?" Ze stampte met haar voet woedend op den vloer. „Haal dat kind haastig weg! Als hij haar ziet, ben ik verloren."

Een gevoel van schaamte welde even in haar ziel op. „Hij .... hij mag niet weten, dat ik zoo'n groote dochter heb!" verklaarde ze haastig.

Martin keek haar doordringend aan. Een weerspannige trek kwam op haar gelaat:

„De hemel helpe het kind!" mompelde ze, terwijl ze zich gereedmaakte aan het bevel van haar meesteres te voldoen.

Doch het noodlot was binnengekomen. Halverwege de donkere trap, stapte Louise Martin mis. In haar poging om haar evenwicht te herstellen en niet naar beneden te vallen, verrekte ze haar enkel. Tien minuten lang was ze niet in staat verder te gaan.

Mevrouw Somerset, die het in haar voordeel vond een bewonderaar te laten wachten, waardoor ze meende dat haar eigenwaarde verhoogd werd, verbruikte deze tien minuten met het oppassen van verschillende hoeden, eindelijk tot het besluit komende, dat een groote zwarte hoed haar het best kleedde.

Onderwijl bracht lord Castelain dezen tijd door met te praten en in de mooie oogen te staren van Enid Somerset.

Toen 'n piccolo den lord in het salon liet, keerde zich een meisje, van de geopende balkondeuren af. Zij was slecht gekleed, in een kostuum waar zij was uitgegroeid.

Vere Castelain uitte onwillekeurig een kreet van bewondering, als zijn donkere oogen staarden in de zachte violette van het jonge meisje tegenover hem.

„Zeldzaam! Wat 'n paar oogen!" dacht hij, bevochtigd als zij waren met een paar juist gevormde tranen.

Zij verlangde haar moeder te zien.... Waarom lieten ze haar zoolang staan als een vreemdeling. Zij was toch in haar huis, haar eigen huis!

„O!" riep ze uit. „Ik dacht dat het mijn .... mevrouw Somerset was!"

Wat was het toch, dat haar weerhield het woord „moeder" uit te spreken? Ze had het niet kunnen zeggen. Een instinctief onweerstaanbaar iets hield haar terug.

Lord Castelain glimlachte.

Enid dacht, ze had nog nooit zoo'n sympathiek gezicht gezien, zoo'n prettigen lach!

Hij begon met haar te praten, zooals mannen van de wereld praten kunnen, als zij een vrouw behagen willen. Enid vergat haar wrevel over het lange wachten door de genotvolle conversatie met den vreemdeling. Zij vertelde hem dat zij zoo juist van het buitenland in Londen was aangekomen.

Hij was veel te veel man van opvoeding om zich in haar vertrouwen te dringen en toch was het wonderlijk hoe vertrouwelijk deze tien minuten hen met elkander gemaakt hadden. Slechts één ding kwam hij gedurende het gesprek niet te weten: toen Martin eindelijk naar binnen hinkte om te zeggen dat mevrouw hem in de hal wachtte, wist hij niet dat dit bekoorlijke jonge meisje dat zijn belangstelling zoo had opgewekt Lena Somerset's dochter was. Hij hielp de kostbaar gekleede vrouw in zijn phaeton, waarin reeds een oudere dame zat, die zich bereid verklaard had voor ditmaal de rol van chaperone op zich te nemen. Lena groette haar achteloos. Terwijl hij de teugels in de hand nam kon hij niet nalaten een blik te werpen naar het balkon. En daar tusschen de vitrages zag hij nog eens het bekoorlijke gezichtje met de prachtige oogen. Hij kon nu niet langer zwijgen. — „Wie is dat mooie meisje?" vroeg hij impulsief aan mevrouw Somerset.

Voor een oogenblik was Lena verstomd.

Een groote strijd werd binnenin haar gestreden. Wat zou het zijn: waarheid of bedrog?

„Welk meisje?" vroeg ze onverschillig.

HET OOSTENRIJKSCHE ROODE-KRUIS.

Een Oostenrijksche Roode-Kruis autocolonne opgesteld achter het front. Vanaf het slagveld worden de gewonden met draagbaren naar de auto's gebracht, die hen verder naar de veldhospitalen vervoeren. *(V.F.B.)*

De Duitsche soldaten bij het binnenhalen van den oogst in Zuid-Hongarije.

HET BINNENHALEN VAN DEN MAÏS- EN WIJNOOGST.

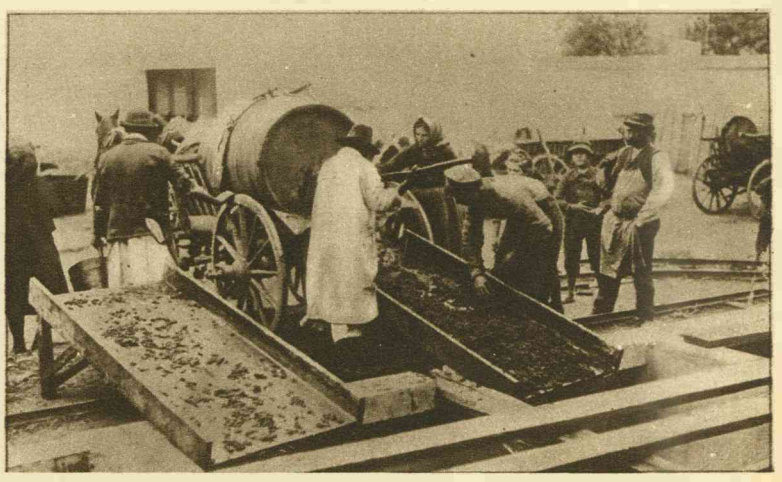
De maïs- en wijnoogst in het Hongaarsche oorlogsterrein ondervindt zeer den invloed van de buitengewone omstandigheden, temeer daar de opbrengst dit jaar zoo overvloedig was. Niet alleen dat men het benoodigd aantal mannen mist, om het te velde staande spoedig te kunnen binnenhalen, maar ook het transport ondervindt groote moeilijkheden, daar bijna alle verkeersmiddelen door de militairen worden gebruikt. In het gebrek aan werkkrachten voorziet de militaire overheid zooveel mogelijk door de soldaten, indien deze niet direct aan het front noodig zijn, bij den oogst te doen helpen. Op de foto links ziet men Duitsche soldaten de behulpzame hand bieden bij het opladen van maïskolven en kalebassen; de rechter afbeelding geeft een kijkje op de binnenplaats van een Hongaarsche boerenhofstede, terwijl men bezig is den oogst van de wagens af te laden.

Vrouwen en kinderen helpen mede aan het plukken der druiven.

Een officier houdt toezicht op de soldaten, die in het bedrijf behulpzaam zijn.

De druiven worden afgeladen en in kuipen gedaan.